

Postawy, m-ko w powiecie dziś-
nieńskim, gub. wileńskiej, liczą-
ce z górą 3000 mieszkańców,
było niegdyś własnością hr. Ty-
zenhauzów i drogą spadku prze-
szło do rodziny hr. Przędziec-
kich; obecnym dziedzicem jest
Józef hr. Przędziecki. Do pod-
skarbiego Tyzenhauza nie wiele
mamy wiadomości o Postawach;
on pierwszy starają się podnieść
przemysł na Litwie, naturalnie,
dbał o swoją rezydencję, stara-
jąc się, aby przodowała in-
nym, o ile, w owe czasy było to
możliwym. Stały tu więc fa-

bryki płócien, których „postawy“
rozchodziły się po całej Litwie i
od których sama nazwa miastecz-
ka pochodzi. O parę wiorst od
Postaw, na długości wiorst 20,
ciągnie się linia jezior, niektó-
rzy przypisują nazwę Postaw
dawnej osadzie, położonej po sta-
wy (równo stawów). Może to
być prawdziwsze, gdyż wiele
miejscowości na Litwie i Biało-
rusi otrzymywało nazwę od rzek
lub jezior, nad brzegami któ-
rych się wznosiły, jak na-
przykład: Po-kiewna, Po-rzeczce,
Po-niewież i t. p. Była w Po-
stawach niegdyś fabryka kape-
luszy, piarnia i wyrób skór;

rzemieślnicy, zajmujący się tym przemysłem, zamieszkiwali całą dzielnicę miasteczka, noszącą dotychczas nazwę „garbarni“. Obecnie Postawy posiadają: kościół parafjalny w stylu gotyckim, wzniesiony w 1898 roku kosztem hr. Przędzieckich na miejscu byłego starego drewnianego po - Franciszkańskiego kościoła, 2 cerkwie prawosławne, sklep stowarzyszenia spożywczego „Wygodą“—oraz z górą 40 sklepów, należących do żydów; szkołę 2-klasową ministerjalną, gmach oficerskiej kawaleryjskiej szkoły w Petersburgu i zjeżdżającej tu corocznie na dwa miesiące, zarząd gminny, stację pocztową i telegraficzną, aptekę i dwóch lekarzy, stację kolei podjazdowej święciańskiej, gorzelnię i browar, stanowią kwaterę ziemskiego naczelnika i ochotniczą straż ogniową.

Lud przeważnie białoruski, gdyż Postawy stanowią punkt przejściowy Litwy do Białorusi; należały uprzednio do gubernji mińskiej, potem jednak zostały

przyłączone do gubernji wileńskiej. O wiorst kilka znajdowały się jeszcze przed niedawnemi czasy kopce, wzniesione, jak mówią, za czasów cesarzowej Katarzyny II, jako stanowiące granicę między Litwą i Białorusią. O wiorst trzy od miasteczka, po za małą rzeczulką Dumblą, zaczyna się język litewski, którym mówią mieszkańcy aż ku Wilnu, odległemu stąd o mil ośmnaście; od owej granicznej rzeczulki, w samych Postawach i dalej na wschód, ku powiatowemu miastu Dziśnie, język ludowy jest polski i białoruski.

Głównym punktem miasteczka jest obszerny plac, w pośrodku którego wznoszą się murowane kramy, rodzaj karawanseraju. Z każdej strony placu wychodzi po jednej ulicy; od jednej z nich oddziela się niewielka ulica, Jurydyką zwana; nazwa jej pochodzi od byłego tu niegdyś sądu, członkowie którego tę ulicę zamieszkiwali.